

*ДОДАТОК ДО ПРОГРАМИ НМТ-2025
З ІСТОРІЇ УКРАЇНИ*

Список персоналій для візуального розпізнавання

Укладач:

Афанасьєв Микола Михайлович

**Перелік ілюстрацій відповідає
програмі ЗНО
з історії України,
затвердженої Наказом Міністерства
освіти і науки України від 26.06.2018 р.
№ 696**

Князь Костянтин Іванович Острозький

(близько 1460-1530) – батько Острозького Костянтина-Василя Костянтиновича

Великий литовський
гетьман, маршалок
Волинської землі,
віленський каштелян та
воєвода троцький.

8 вересня 1514 року, під Оршею, що у нинішній Білорусі, було здобуто одну з найгучніших воєнних перемог Великого князівства Литовського над московським військом за всі часи його існування. Вперше у світовій історії було використано артилерійську пастку.

1. Василь-Костянтин Острозький (02.02.1526 - 24.02.1608)

*Князь, магнат, воєвода київський, політичний
і культурний діяч.*

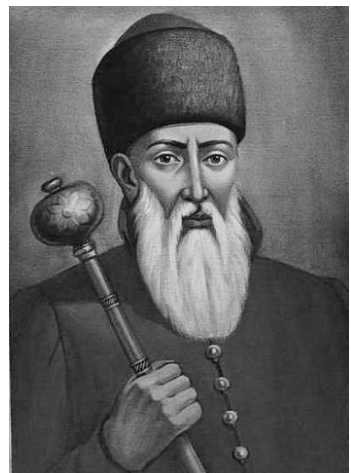
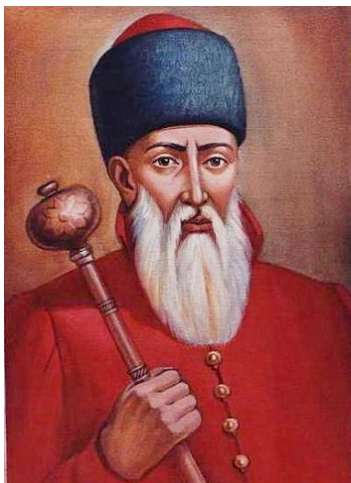
З середини 1540-х рр. в офіційних документах
Острозький почав іменуватися батьковим
ім'ям — Костянтин (паралельно з хресним
ім'ям Василь).

Засновник Острозької академії. В 1575 році
запросив переслідуваного Івана
Федорова для організації друкарні в
князівській резиденції. Завдяки острозькій
друкарні світ побачило більше 20 видань, в
тому числі перший повний
текст Біблії слов'янською мовою 1580 року
(«Острозька Біблія»).

2. Петро Кононович Конашевич-Сагайдачний (бл. 1582-10 квітня (20 квітня) 1622)

Український полководець та
політичний діяч,
гетьман реєстрового
козацтва, кошовий отаман
Запорізької Січі.

Очолював походи українських
козаків до Криму і Туреччини
1614, 1615, 1616 та 1620 рр.
1621 р., проти Московського
царства (1617-18 рр.)

Герой битви за Хотин –
останньої в житті гетьмана,

3. Петро Могила

(31 грудня 1596 (10 січня 1597) - 1 (11) січня 1647)

Молдовський боярин, український політичний,
церковний і освітній діяч Речі
Посполитої, архімандрит Києво-Печерського
монастиря з 1627 року, Митрополит Київський,
Галицький і всієї Русі з 1632 року, екзарх
Константинопольського патріарха. Канонізований
Церквою 1996 року. Восени 1631 року на території
Києво-Печерської лаври відкрив першу школу. Лаврську
школу, об'єднану в 1632 році з братською, згодом було
перетворено на Києво-Могилянську колегію, яку було
проголошено правонаступницею Київської Академії,
заснованої Ярославом Мудрим

4. Богдан (Зиноовій-Богдаан) Михайлович Хмельницький (27 грудня 1595 (6 січня 1596) - 27 липня (6 серпня) 1657)

Гетьман Війська Запорозького, очільник Гетьманату (1648–1657). Перший з козацьких ватажків, котрому офіційно було надано титул гетьмана.

Намагався розбудувати незалежну українську державу, укладаючи протягом свого правління союзи з Кримським ханством та Московським царством.

5. Петро Дорошенко

(1627 — 19 листопада 1698)

Гетьман Війська Запорозького Правобережної
України (1665—1676),
очільник Гетьманщини (1668—1670).

Козацький полковник,
учасник Хмельниччини та козацько-
московської війни. Гетьманування, котре
припало на добу Руїни, провів в постійних
війнах, як з зовнішніми так і внутрішніми
супротивниками

6. Іван Мазепа

(20 березня 1639- 21 вересня 1709)

Гетьман Війська Запорозького,
голова козацької
держави на Лівобережній (1687-
1704) і всій Наддніпрянській
Україні (1704-
1709). Князь Священної
Римської імперії (1707—1709).

7. Кирило Григорович Розумовський

(18 (29) березня 1728 — 9 (21) січня 1803)

Останній гетьман Війська
Запорозького (1750-1764).

Гетьман Глухівського періоду в
історії України.

Представник козацького роду Р
озумовських. Граф Російськ
ої імперії, генерал-
фельдмаршал

8. Григорій Савич Сковорода

(22 листопада (3 грудня)- 1722 - 29 жовтня (9 листопада) 1794)

Український
просвітитель-
гуманіст,
філософ, поет,
педагог.

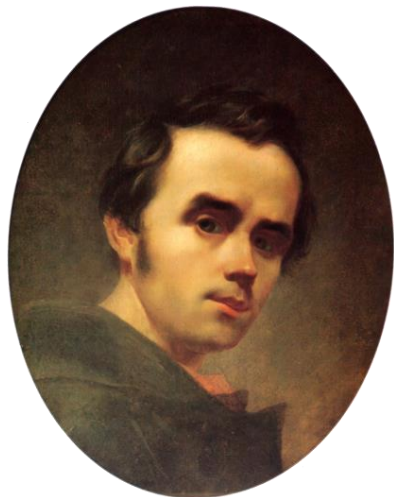
9. Котляревський Іван Петрович

*(29 серпня (9 вересня) 1769 —
29 жовтня (10 листопада) 1838)*

Український письменник,
поет, драматург,
основоположник
сучасної української
літератури, громадський
діяч. Підтримував зв'язки
з декабристами. Його
поема «Енеїда» (1798)
стала першим в українській
літературі твором,
написаним народною
мовою.

10. Тарас Григорович Шевченко

*(25 лютого (9 березня) 1814-
26 лютого (10 березня) 1861)*

Поет, письменник

(драматург, прозаїк), художник

(живописець, гравер),

громадський та політичний діяч.

Член Кирило-Мефодіївського
братства.

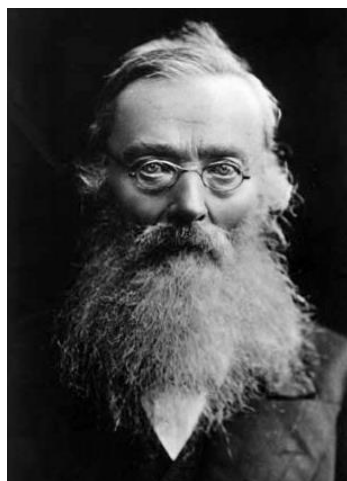
Академік Імператорської академії
мистецтв (1860)

11. Микола Іванович Костомаров

(4 (16) травня 1817-7 (19) квітня 1885)

Історик, етнограф, прозаїк, поет-романтик, мислитель, громадський діяч, етнопсихолог.

Член-редактор Петербурзької археологічної комісії (1860—1885), член Історичного товариства імені Нестора-Літописця, член Московського археологічного товариства, член-кореспондент Петербурзької АН(1876), ініціатор створення слов'янофільсько-українського Кирило-Мефодіївського братства.

12. Пантелеймон Олександрович Куліш (26 липня (7 серпня) 1819 - 2 (14) лютого 1897)

Письменник, фольклорист, етнограф, мовознавець, перекладач, критик, редактор, видавець.

Автор першої фонетичної абетки для української мови, яка лежить в основі сучасного українського правопису. Член Кирило-Мефодіївського товариства.

Іван Франко називав Куліша «перворядною зіркою» в українському письменстві, «одним із корифеїв нашої літератури». Відомий найбільше як автор першого україномовного історичного роману «Чорна рада». Був дуже освічений. Писав українською та російською мовами.

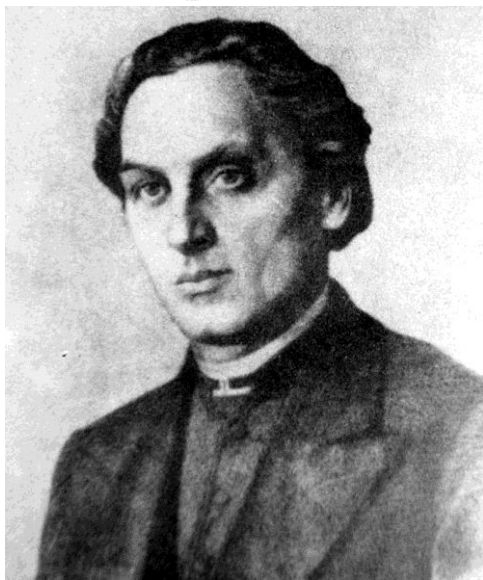

13. Маркіян Семенович Шашкевич (6 листопада 1811 - 7 червня 1843)

Західноукраїнський (галицький) пророк («Будитель»), письменник, поет, духовний просвітитель, надхненник національного пробудження Галичини.

Зачинатель нової української літератури в Галичині, священник УГКЦ, релігійний та культурно-громадський діяч. Перший в нових часах речник відродження західноукраїнських (галицьких) земель.

Очолив «Руську трійцю», ініціатор видання альманаху «Русалка Дністровая» (1837). Виступав за рівноправність української мови з польською в умовах того часу.

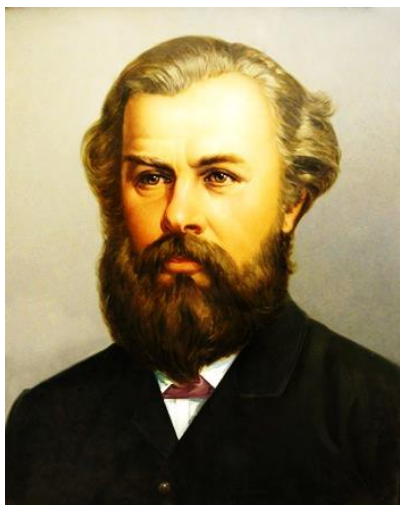
14. Антонович Володимир Боніфатійович

*(18 (30) січня 1834 -
8 (21) березня 1908)*

Історик, археолог,
етнограф, археограф, член-
кореспондент Російської
АН з 1901;

професор Київського
університету з 1878;
співорганізатор Київської
Громади, член Київського
товариства старожитностей і
мистецтв.

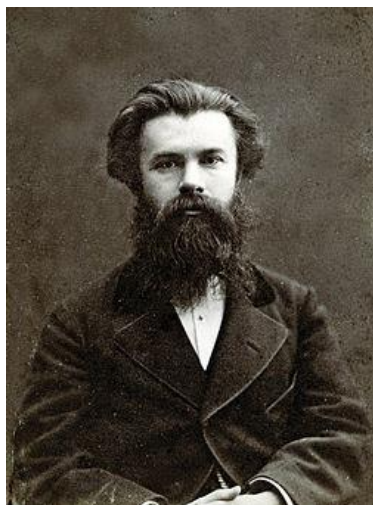

15. Михайло Петрович

Драгоманов

(6 (18) вересня 1841- 20 червня (2 липня) 1895)

Публіцист, історик, філософ, економіст, літературознавець, фольклорист, громадський діяч. Один із організаторів «Старої громади» у Києві. Доцент Київського університету (1864 -1875). Після звільнення за політичну неблагонадійність емігрував до Женеви, де очолював осередок української політичної еміграції (1876—1889). Професор Вищої школи у Софії (зараз — Софійський університет) (1889—1895).

16. Павло Платонович Чубинський

(15 (27) січня 1839 - † 17 (29) січня 1884)

Український етнолог, фольклорист, поет, громадський діяч, автор слів Гімну України

17. Ісмаїл Гаспринський

(8 (20) березня 1851 — 11 вересня (24 вересня) 1914)

Великий кримськотатарський та тюркський просвітитель, письменник, педагог, культурний та громадсько-політичний діяч.

Засновник **пантюркізму** (*доктрина, яка сповідує об'єднання*

всіх тюркомовних народів). Був відомий як пропагандист сучасних ідей серед кримських татар та загалом тюрко-мусульманського світу, модернізатор їхньої традиційної ісламської культури

18. Іван Якович Франко *(27 серпня 1856 — 28 травня 1916)*

Український письменник, поет, публіцист, перекладач, учений, громадський і політичний діяч. Доктор філософії (1893), дійсний член Наукового товариства імені Шевченка (1899), почесний доктор Харківського університету (1906).

19. Кримський Агатангел Юхимович

(літературний псевдонім *А. Хванько*)

(3 (15) січня 1871 - 25 січня 1942)

Український історик,
письменник і
перекладач, один з
організаторів
Академії наук
України (1918).
Жертва сталінського
терору

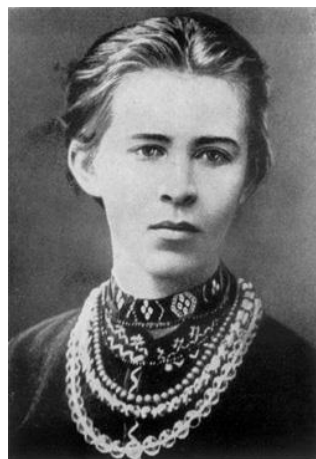

20. Леся Українка

(справжнє ім'я Лариса Петрівна Косач-Квітка
(13 (25) лютого 1871 — 19 липня
(1 серпня) 1913)

Українська письменниця, перекладач,
культурний діяч.

Відома завдяки своїм збіркам поезій «На крилах пісень» (1893), «Думи і мрії» (1899), «Відгуки» (1902), поем «Давня казка» (1893), «Одно слово» (1903), драм «Бояриня» (1913), «Кассандра» (1903—1907), «В катакомбах» (1905), «Лісова пісня» (1911) та ін.

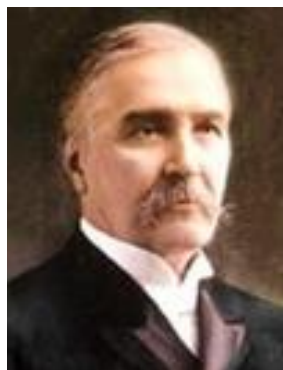

21. Михайло Михайлович Вербіцький (4 березня 1815 — 8 грудня 1870)

Український композитор,
хоровий диригент, священник
УГКЦ, громадський
діяч, автор музики
державного гімну
України **«Ще не вмерла
Україна».**

22. Микола Віталійович Лисенко

(10 (22) березня 1842 - 24 жовтня (6 листопада) 1912)

Український
композитор, піаніст, диригент, педагог,
збирач пісенного фольклору, громадський діяч.

До найвідоміших творів Лисенка належать музика гімнів «Молитва за Україну» та «Вічний революціонер», котрі зокрема виконував хор К. Стеценка під час Свята Злуки, опери «Тарас Бульба», «Наталка Полтавка» та інші., а також написав значну кількість творів на слова Т. Шевченка.

23. Соломія Амвросіївна Крушельницька

(23 вересня 1872 - 16 листопада 1952)

Українська оперна співачка, педагог.

За життя Соломія Крушельницька була визнана найвидатнішою співачкою світу. Серед її численних нагород та відзнак, зокрема, звання «Вагнерівська примадонна» XX століття. Співати з нею на одній сцені вважали за честь Енріко Карузо, Тітта Руффо, Федір Шаляпін. Італійський композитор Джакомо Пуччіні подарував співачці свій портрет з написом «Найпрекрасніший і найчарівніший Баттерфляй». Успіхи Крушельницької на оперних сценах світу були успіхами і визнанням української музики й мистецтва.

24. Микола Іванович Міхновський (19 (31) березня 1873 - 3 травня 1924)

Український політичний і громадський діяч, адвокат, публіцист, перший ідеолог українського націоналізму та організатор війська.

Ідеолог і провідник Братства тарасівців, засновник УНП (1902), один із лідерів УДХП, член Братства самотійників.

Автор брошури «Самостійна Україна» (1900), підготував проект Конституції (1905).

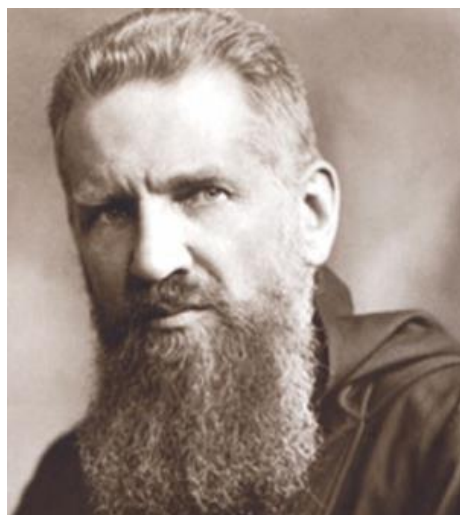

25. Андрей Шептицький,

(мирське ім'я Роман Марія Александр Шептицький;

(29 липня 1865 — † 1 листопада 1944)

Митрополит — український релігійний діяч, граф. Єпископ Української греко-католицької церкви; від 17 січня 1901 до смерті — Митрополит Галицький та Архієпископ Львівський — предстоятель Української греко-католицької церкви. Доктор права. За мудрі настанови й великі труди він отримав багато народних імен: *Український Мойсей, Духовний будівничий, Провідник української нації, Великий митрополит*.

26. Кость Антонович Левіцький (18 листопада 1859 — 12 листопада 1941)

Український державний діяч, один із найвизначніших політичних діячів Галичини кінця ХІХ століття — першої половини ХХ століття, доктор наук.

Співзасновник УНДП. З листопада 1918 р. — голова Державного секретаріату ЗУНР, потім — голова комісії з виборчої реформи при уряді. У липні 1941 засновник, голова Національної Ради у Львові. Зять академіка ПАН Омеляна Огоновського, вуйко Любомира Огоновського.

27. Дмитро́ Іва́нович Донцо́в

(29 серпня [10 вересня] 1883 — 30 березня 1973, Канада)

Український літературний критик, публіцист, філософ, політичний діяч, один з перших керівників Союзу Визволення України (СВУ), заснованого 4 серпня 1914 року, головний ідеолог українського інтегрального націоналізму.

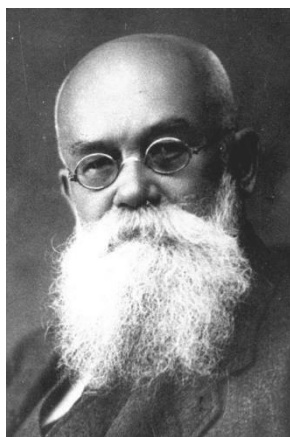
28. Грушевський Михайло Сергійович

(17 (29) вересня 1866 — 24 листопада 1934)

Український історик, громадський та політичний діяч. Голова Центральної Ради Української Народної Республіки (1917–1918).

Член Історичного товариства імені Нестора-Літописця, дійсний член Чеської АН (1914), почесний член Київського товариства старожитностей і мистецтв (1917), член-кореспондент ВУАН(1923) та АН СРСР (1929), багаторічний голова Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові (1897–1913), завідувач кафедри історії Львівського університету (1894–1914), автор понад 2000 наукових праць

29. Винниченко Володимир Кирилович

(14 (26) липня 1880 - 6 березня 1951)

Український політичний та державний діяч, а також прозаїк, драматург та художник. членом Центральної Ради. Згодом, 15 червня, очолив Генеральний секретаріат і став генеральним секретарем внутрішніх справ. У серпні 1918 року Винниченко очолив опозиційний до гетьманського режиму Павла Скоропадського Український національний союз, рішуче наполягав на відновленні УНР, створенні її найвищого органу — Директорії, головою якої став 13-14 листопада 1918 року. Через суперечності із Симоном Петлюрою пішов у відставку та виїхав за кордон. На початку 1920 року він почав інтенсивно шукати шляхи до повернення на Батьківщину. Радянське керівництво, особисто Володимир Ленін, із прихильністю поставилося до прохання Винниченка. Наприкінці травня 1920 року Винниченко разом із дружиною прибув до Москви, де дістав пропозицію зайняти пост заступника голови Раднаркому УСРР із портфелем наркома закордонних справ, із кооптацією у члени ЦК КП(б)У.

Коли ж він ознайомився з економічним і політичним становищем країни, державними відносинами між Росією і Україною, то зрозумів, що його запрошують до співпраці з тактичних міркувань. Тому відмовився від участі в роботі уряду УСРР і в середині вересня 1920 року виїхав з Харкова до Москви, а звідти знову за кордон.

30. Скоропадський Павло Петрович

(3 (15) травня 1873 - 26 квітня 1945)

Український громадський та політичний діяч, військовик, за правом народження носив князівський титул. Походив з козацького-старшинського роду Скоропадських.

Офіцер армії Російської імперії.

Учасник російсько-японської та I-ї Світової війн. Гетьман Української Держави (29 квітня — 14 грудня 1918).

Один із лідерів та ідеологів монархічного гетьманського руху.

31. Євген Омелянович Петрушевич

(3 червня 1863 - 29 серпня 1940)

Український громадсько-політичний діяч, правник, доктор цивільного і церковного права (1891), Президент і Уповноважений Диктатор (верховний військово-політичний зверхник під час війни) Західноукраїнської Народної Республіки (ЗУНР).

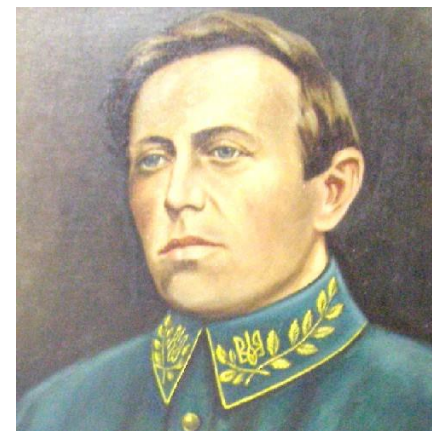
32. Петлюра Симон Васильович

(10 (22) травня 1879- 25 травня 1926)

Український державний, військовий та політичний діяч, публіцист, літературний і театральний критик. Організатор українських збройних сил.

Член Генерального секретаріату Української Центральної Ради (від 28 червня — 31 грудня 1917) на посаді Генерального секретаря з військових справ. Головний отаман військ УНР (з листопада 1918). Голова Директорії УНР (9 травня 1919 — 10 листопада 1920). Дядько по матері патріарха Мстислава.

Симон Петлюра був убитий 25 травня 1926 року Самуїлом Шварцбардом, вважають, що він був агентом НКВС.

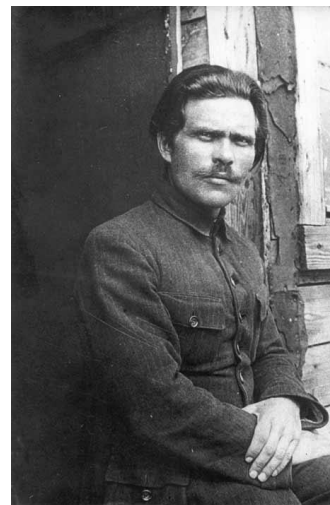

33. Нестор Іванович Махно *(26 жовтня (7 листопада) 1888 - 25 липня — за іншими даними: 6 липня — 1934)*

Політичний та військовий діяч,
командувач Революційної повстанської
армії України, керівник селянського
повстанського руху 1918–1921 років,
відомий анархіст та тактик ведення
партизанської війни. Помер у Парижі

34. Володімир Іва́нович Верна́дський **(28 лютого [12 березня] 1863 — 6 січня 1945,)**

Український, російський та радянський науковець і філософ. Природознавець, засновник геохімії, біогеохімії та радіогеології, вчення про біосферу, космізм. Академік Петербурзької Академії наук (з 1912 року), професор Московського університету.

Один із засновників Української академії наук, дійсний член та її перший голова-президент (з 1918 року). Засновник Національної бібліотеки Української держави в Києві (нині — Національна бібліотека України імені В. І. Вернадського).

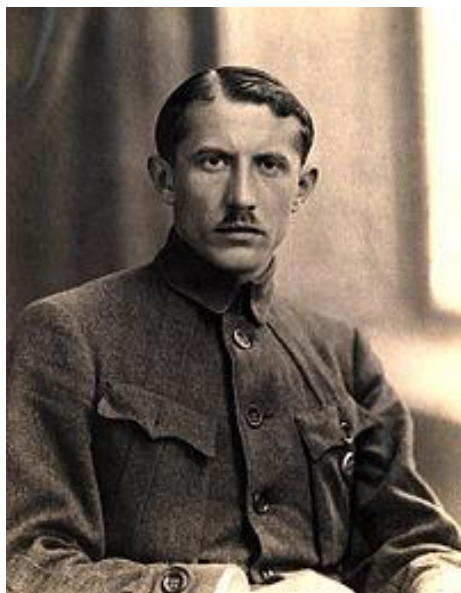

35. Олександр Петрович Довженко

*(*29 серпня (10 вересня) 1894- † 25
листопада 1956)*

Український
радянський письменник,
кінорежисер, кінодрамату
рг, художник, класик
світового кінематографу.

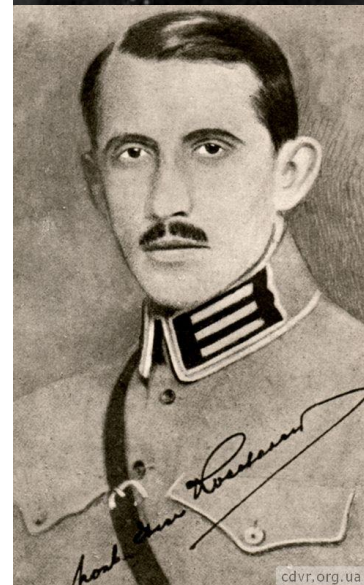

36. Євген Михайлович Коновалець

(14 червня 1891 - 23 травня 1938)

Полковник Армії УНР, командант УВО, голова Проводу українських націоналістів (1927), перший голова ОУН (з 1929), один із ідеологів українського націоналізму. 23 травня 1938 р. Коновалець був убитий у Роттердамі в результаті цієї спецоперації. Вбивство Коновальця виконав Павло Судоплатов (пізніше — керівник розвідувально-диверсійного управління НКВС СРСР, генерал КДБ).

37. Августін Іва́нович Волóшин

(17 березня 1874 — 19 липня 1945)

Український політичний, культурний, релігійний діяч, греко-католицький священник Мукачівської єпархії, 1938 прем'єр-міністр автономного уряду Карпатської України, в 1939 став президентом цієї держави, Герой України (помертньо)..

38. Степан Андрійович Бандера

(нар.1 січня 1909 -15 жовтня 1959)

Український політичний діяч, один з чільних ідеологів і теоретиків українського націоналістичного руху XX століття, після розколу Організації українських націоналістів — голова Проводу ОУН-Б.

Степан Бандера і Ярослав Стецько були авторами Акту проголошення Української Держави 30 червня 1941 року. 5 липня 1941 року Бандеру помістили під домашній арешт, а з 15 вересня 1941 року — в центральну Берлінську тюрму. З початку 1942 року по серпень 1944 року перебував у концтаборі Заксенгаузен в бункері «Целленбау». У вересні 1944 року його звільнили і запропонували участь в керівництві антирадянського збройного руху в тилу Червоної армії, однак Бандера відхилив пропозицію і на співпрацю не погодився.

Радянський уряд уповноважив КДБ вчинити вбивство Степана Бандери в Мюнхені, ФРН. Це здійснив радянський агент Богдан Сташинський 15 жовтня 1959 року.

39. Роман Шухевич

(*30 червня 1907 - †5 березня 1950)

(псевдо: «Білий», «Дзвін», «Роман Лозовський», «Степан», «Чернець», «Чух», «Тур», «Тарас Чупринка»)

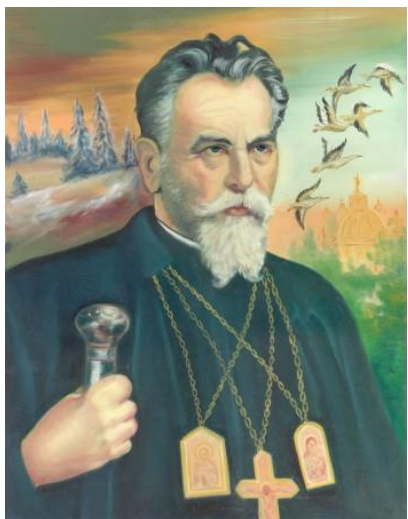
Український політичний і державний діяч, військовик.

Член галицького крайового проводу Організації українських націоналістів. Командир з боку українців українського військового підрозділу «Нахтігаль» в складі іноземних легіонів Вермахту (1941–1942). Генерал-хорунжий, головнокомандувач Української повстанської армії, голова Секретаріату Української головної визвольної ради (1943–1950).

Романові Шухевичу посмертно присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена Держави.

Посмертно іменований пластовою старшиною найвищим почесним ступенем гетьманського скоба (1950).

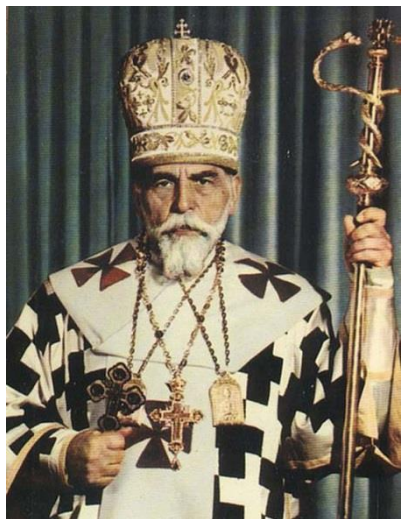

40. Верховний архієпископ **Йосиф Сліпий** (у світі *Йосиф Коберницький- Дичковський* (17 лютого 1892 — 7 вересня 1984)

Єпископ Української греко-католицької церкви, кардинал Римо-католицької церкви; з 1 листопада 1944 року Митрополит Галицький та Архієпископ Львівський, з 23 грудня 1963 року Верховний Архієпископ Львівський — предстоятель Української греко-католицької церкви.

41. Левко́ Григóriвич Лук'я́ненко

(24 серпня 1928 — 7 липня 2018)

Український політичний
та громадський діяч,
письменник, радянський дисидент.
Борець за незалежність України у ХХ
сторіччі. Співзасновник Української
Гельсінської Групи. Народний депутат
України. Герой України. Автор «Акту
проголошення незалежності
України». Лауреат Національної
премії імені Тараса Шевченка 2016
року.

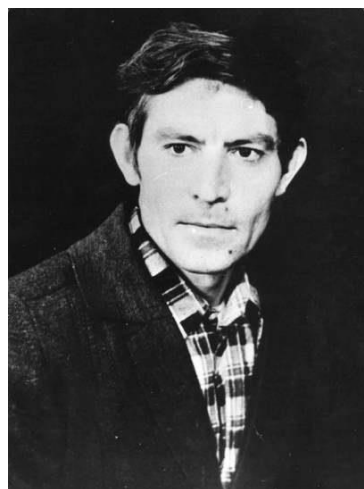

42. Стус Василь Семенович (6 січня 1938 - 4 вересня 1985)

Український поет, перекладач, прозаїк, літературознавець, правозахисник. Один із найактивніших представників українського культурного руху шістдесятників. Лауреат Державної премії ім. Т. Шевченка (1990), Герой України (2005, посмертно).

43. Васіль Андрійович Симоненко

(8 січня 1935 — 13 грудня 1963)

Український
поет і журналіст,
шістдесятник.

44. Іва́н Миха́йлович Дзю́ба (нар. 26 липня 1931)

Український літературознавець, літературний критик, громадський діяч, дисидент радянських часів, Герой України (2001), академік НАНУ, другий Міністр культури України (1992–1994), голова Комітету з Національної премії України імені Тараса Шевченка (1999–2001), керівник відділу загальних енциклопедичних досліджень Інституту енциклопедичних досліджень НАН України.

Співголова Головної редакційної колегії «Енциклопедії сучасної України». Радник Президії Національної академії наук України 1965 року написав памфлет «Інтернаціоналізм чи русифікація?» (перше видання — Лондон, 1968; журнал «Вітчизна», 1990, № 5—7) — про загрозливі проблеми національних відносин у соціалістичному суспільстві. Автор власноруч надіслав її до найвищих керівних органів УРСР у сподіванні, що влада врахує перегини в національній політиці й «виправиться».

45. **Петро́ Григо́рович Григо́ренко** (16 жовтня 1907 — 21 лютого 1987)

Радянський генерал-майор, українець,
правозахисник.

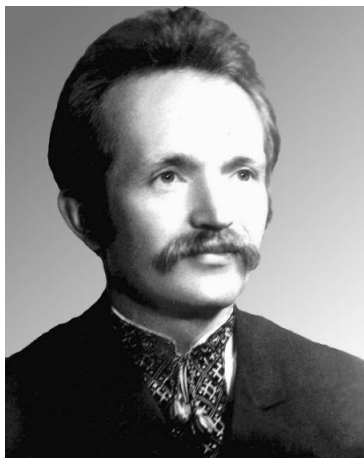
Виступав на захист кримських татар та інших депортованих народів. У 1964 році за легальну правозахисну діяльність розжалуваний у рядові і позбавлений усіх державних відзнак.

Перебував у радянських тюрмах, таборах і «психушках». З 1977 року проживав у США. Помер у Нью-Йорку, спочиває на українському цвинтарі у Саут-Баунд-Бруці в штаті Нью-Джерсі.

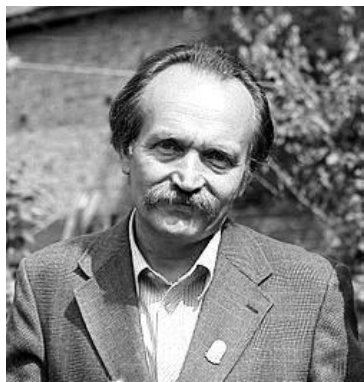
46. В'ячеслав Максимович Чорновіл

(24 грудня 1937 — 25 березня 1999)

Український політик, публіцист, літературний критик, діяч руху опору проти зросійщення та національної дискримінації українського народу, політичний в'язень СРСР. Провідник українського національно-демократичного визвольного руху кінця 80-х — 90-х років; Герой України (2000, посмертно). Лауреат Міжнародної журналістської премії ім. Ніколаса Томаліна (1975).

Ініціатор проголошення Декларації про державний суверенітет України 16 липня 1990 р. та Акта проголошення Незалежності України 24 серпня 1991 р.

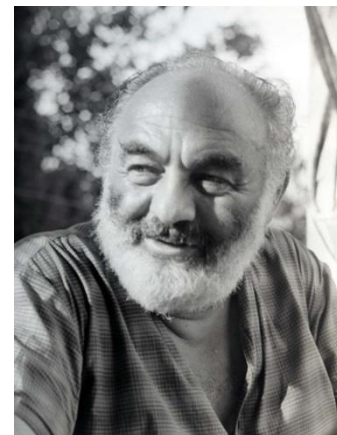
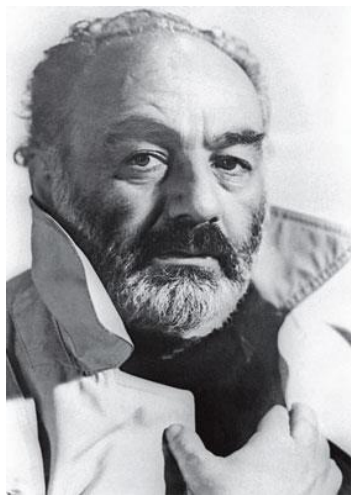
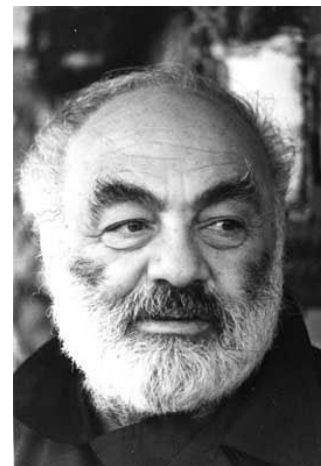

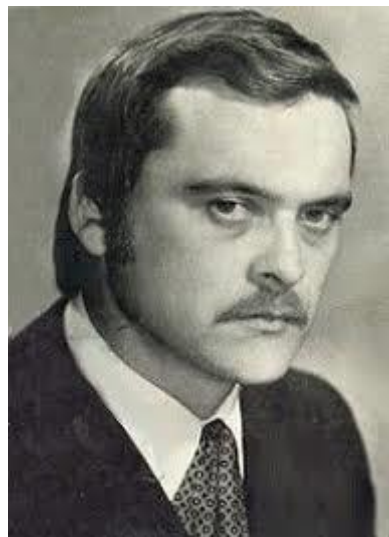
47. Сергій Йосипович Параджанов

(9 січня 1924 — 20 липня 1990)

Вірменський і український кінорежисер, народний артист УРСР (з 1990), лауреат Державної премії України ім. Т. Шевченка (1991, посмертно). В Україні створив фільми «Наталія Ужвій», «Золоті руки», «Думка» (всі — 1957), «Перший хлопець» (1958), «Українська рапсодія» (1961) «Квітка на камені» (1962, у співавторстві з А. Слісаренком), «Тіні забутих предків» (1964)

48. Іва́н Васи́льович Микола́йчу́к (15 червня 1941 — 3 серпня 1987)

Український кіноактор,
кінорежисер, сценарист.
Лауреат Шевченківської
премії 1988 (посмертно).
34 ролі в кіно, 9 сценаріїв, дві
режисерські роботи.
В УРСР носив тавро
«неблагонадійного».

49. Олесь (Олександр) Терентійович Гончар (3 квітня 1918 — 14 липня 1995)

Український радянський письменник, літературний критик, громадський діяч. Лауреат Сталінської премії (1948), перший лауреат премії імені Тараса Шевченка (9 березня 1962), голова Спілки письменників України (1959–1971), академік НАН України (1978).

50. Леонід Мака́рович Кравчу́к (нар. 10 січня 1934)

Перший Президент
України після здобуття нею
незалежності (1991–1994),
Голова Верховної Ради
України у 1990-1991, Народний
депутат України у 1990–
1991 та 1994-2006, Герой
України (2001).

50. Леонід Дані́лович Кучма

(нар. 9 серпня 1938)

Український управлінець, політик і державний діяч, президент України (19 липня 1994 — 23 січня 2005), прем'єр-міністр України з 13 жовтня 1992 по 21 вересня 1993, генеральний директор ДП «Виробниче об'єднання Південний машинобудівний завод ім. О. М. Макарова» (1986—1992). Почесний громадянин Дніпра.

50. Віктор Андрійович Ющенко (нар. 23 лютого 1954)

Український політик і державний діяч,
голова партії «Наша Україна» (2005—
2013), засновник та Голова
Ради Інституту Президента Віктора
Ющенка «Стратегічні ініціативи».
Третій Президент України (2005—
2010), голова Національного банку
України (1993—2000), прем'єр-міністр
України (1999—2001),
лідер Помаранчевої революції.

50. Любомір Гúзар

(26 лютого 1933 — 31 травня 2017)

Український релігійний діяч, патріарх-предстоятель Української Греко-Католицької Церкви (2001—2011).

Священик

(з 1958), єпископ (з 1977), кардинал (з 2001). Верховний архієпископ Львівський (з 2001), Києво-Галицький (з 2005), архієпископ-емерит (з 2011). Представник українського роду Гузарів.

*Бажаємо успішної підготовки
до НМТІ-2025!*

